

Я знаю, так, се хворії примари,
Не час мені вмирати, не пора,
Та налягли на серце чорні хмари
Лихого пречуття, душа моя вмира.

Вдяглися мрії у смуткові шати
І понесли мене в дивний мовчазний край,
І там прийняв мене в зеленії палати
Плакучих верб і кипарисів гай.

Серпанком чорним жалібниці —мрії
Мені покрили очі, змеркнув світ,
І залунали скарги жалібнії
Моїх покинутих пісень —сиріт.

Так, я умру, і в світі запалає
Покинутий вогонь моїх пісень,
І стримуваний племін засіє,
Вночі запалений, горітиме удень.

І прийде той, чий образ я носила
З піснями вкупі в серденьку свому.
«Вона для тебе сей вогонь лишила», —
Його пізнавши, скажуть всі йому.

Він гордо скаже: «Ні!» — і гордо здійме чоло,
І гордо піде геть, не глянувши назад.
Як перше не приймав, так і тепер не прийме
Ласкаво —прикрих жалів і порад.

Благаю вас, пісні, мої пісні крилаті,
За ним услід, мов іскорки, летіть,

Побудьте з ним в його самотній хаті,
Верніться і мені про нього розкажіть.

Коли коханий мій і там у самотині
Так само гордо відречеться нас,
Тоді, мої пісні, нехай у домовині
Край мого серця поховають вас.

Коли ж він з тугою та з гіркими сльозами
Згадає втрачену, зневажену любов,
Тоді, мої пісні, розстанемось ми з вами,
Лишіть мене в труні, летіть до нього знов.

28.12.1896

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 384 — 385.

Друкується вперше за автографом — ІЛШ, ф. 2, № 655, з якого за життя Лесі Українки друкувалося лише три початкових строфи як перший вірш циклу «З пропавших років». Решту шість строф вперше надруковано як окрему поезію у виданні: Леся Українка. Неопубліковані твори, стор. 7 («Як я умру, на світі запалає...»)

Подається за збіркою « [Думи і мрії](#) ».